

2015/2340(INI)

27.5.2016

OPINIA

Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

dla Komisji Spraw Zagranicznych

w sprawie zwalczania handlu ludźmi w stosunkach zewnętrznych UE
(2015/2340(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej (*): Bodil Valero

(*) Zaangażowana komisja – art. 54 Regulaminu

PA_NonLeg

WSKAZÓWKI

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych zwraca się do Komisji Spraw Zagranicznych, jako komisji przedmiotowo właściwej, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

- uwzględniając Konwencję genewską z 1951 r. dotyczącą statusu uchodźców,
- A. mając na uwadze, że nielegalne przepływy migracyjne zwiększają ryzyko handlu ludźmi, ponieważ nielegalni migranci – ze względu na swoją trudną sytuację i fakt, że muszą się ukrywać – są szczególnie narażeni na stanie się ofiarami handlu ludźmi; mając na uwadze, że wśród tych migrantów nieletni pozbawieni opieki – stanowiący znaczną część migrantów przybywających do Europy – są grupą docelową dla siatek handlu ludźmi; mając na uwadze, że według Europolu 10 000 nieletnich już zaginęło;
- B. mając na uwadze, że według Europolu rozpowszechnianie dostępu do internetu na świecie umożliwia coraz większy rozwój handlu ludźmi w środowisku internetowym; mając na uwadze, że ułatwia to powstawanie nowych formy rekrutacji i wykorzystywania ofiar;
- C. mając na uwadze, że istnieje związek między przemytem migrantów a handlem ludźmi; mając na uwadze, że siatki przetrzutu migrantów wykorzystują między innymi internet do reklamowania swoich usług wśród potencjalnych migrantów;
- D. mając na uwadze, że współpraca między państwami członkowskimi, Europolem oraz krajami pochodzenia i tranzytu ofiar handlu ludźmi to bardzo ważne narzędzie walki z siatkami zajmującymi się handlem ludźmi;
- E. mając na uwadze, że w trzyletnim okresie między 2010 a 2012 rokiem 69 % zarejestrowanych ofiar handlu ludźmi było wykorzystywanych seksualnie, 19 % zmuszanych do pracy, a 12 % było wykorzystywanych w inny sposób, np. pobierano od nich narządy lub wyzyskiwano do celów działalności przestępczej; mając na uwadze, że kobiety stanowią 67 % ofiar handlu ludźmi zarejestrowanych w tym okresie, mężczyźni 17 %, dziewczynki 13 %, a chłopcy 3 %; mając na uwadze, że różnym formom nielegalnego handlu należy przeciwdziałać za pomocą specjalnie dostosowanych środków politycznych;
- 1. apeluje do państw członkowskich o niezwłoczne wdrożenie dyrektywy 2011/36/WE oraz wszystkich odnośnych ram prawnych dotyczących handlu ludźmi; wzywa Komisję do podjęcia działań prawnych przeciwko państwom członkowskim, które nie wdrożą tej dyrektywy, oraz do jak najszybszego opublikowania sprawozdania z wdrożenia, które miało się ukazać w kwietniu 2015 r.;
- 2. podkreśla, że handel ludźmi jest współczesną formą niewolnictwa i poważnym przestępstwem, stanowiącym jedną z najgorszych form pogwałcenia praw człowieka, która nie może być akceptowana w społeczeństwach opierających się na poszanowaniu praw człowieka, w tym na równości płci; uważa dodatkowo, że do kwestii handlu ludźmi należy podchodzić w sposób całościowy, skupiając się nie tylko na wykorzystywaniu seksualnym, lecz także na pracy przymusowej, handlu narządami, przymusowym żebractwie, małżeństwach zawartych pod przymusem, nieletnich żołnierzach i handlu

dziećmi;

3. podkreśla stojącą przed Unią Europejską konieczność zacieśnienia współpracy policyjnej i sądowej między państwami członkowskimi oraz z państwami trzecimi, zwłaszcza państwami pochodzenia i tranzytu ofiar handlu ludźmi, w ramach prewencji, dochodzenia w sprawie handlu ludźmi i ścigania go, zwłaszcza za pośrednictwem Europolu i Eurojustu, w tym w zakresie wymiany informacji, szczególnie w odniesieniu do znanych dróg przemytu, udziału we wspólnych zespołach dochodzeniowo–śledczych oraz walki z rekrutowaniem potencjalnych ofiar handlu ludźmi przez internet lub za pomocą innych środków elektronicznych; podkreśla znaczenie, jakie ma systematyczna wymiana danych oraz zasilanie przez państwa członkowskie baz danych Europolu takich jak Focal Point Phoenix i Focal Point Twins; zachęca do zacieśnienia współpracy między Europolem a Interpolem w zakresie walki z handlem ludźmi i przypomina, że wymiana danych między państwami członkowskimi i państwami trzecimi powinna w pełni respektować unijne normy w zakresie ochrony danych; wzywa państwa członkowskie do gromadzenia większej ilości porównywalnych danych na temat zwalczania handlu ludźmi i do usprawnienia wymiany danych między sobą i z państwami trzecimi;
4. domaga się, by Unia Europejska i państwa członkowskie zapewniły swoim organom ścigania i agencjom policyjnym niezbędną kadre i zasoby, aby agencje te mogły otrzymywać informacje także od rodzin lub z innych źródeł, mogły prowadzić wymianę takich informacji z odnośnymi europejskimi i krajowymi organami, a także mogły właściwie przetwarzać i analizować takie informacje;
5. podkreśla, że wyraźny związek między handlem ludźmi do celów wykorzystania seksualnego a prostytutką wymaga podjęcia środków w celu likwidacji popytu na prostytutkę;
6. apeluje do Komisji i państw członkowskich o zapewnienie, by pracownicy organów ścigania, w tym agencji takich jak Frontex, Europol i EASO, a także inni urzędnicy, którzy mogą mieć kontakt z ofiarami lub potencjalnymi ofiarami handlu ludźmi, otrzymali odpowiednie szkolenie, aby byli w stanie zająć się przypadkami handlu ludźmi, dysponując zintegrowaną międzysektorową perspektywą i koncentrując się na specjalnych potrzebach kobiet i dzieci będących ofiarami handlu ludźmi oraz innych narażonych grup, takich jak Romowie i uchodźcy, a także na tym, w jaki sposób zachęcać ofiary handlu ludźmi i inne osoby do informowania o handlarzach ludźmi oraz jak zapewnić im pełną ochronę;
7. uważa, że wykrywanie ofiar handlu ludźmi pochodzących z państw trzecich musi odbywać się na jak najwcześniejszym etapie oraz że należy w związku z tym zintensyfikować działania na granicach, aby wykrywać ofiary tuż po ich dostaniu się do Unii; wzywa państwa członkowskie do pracowania z państwami trzecimi nad poprawą istniejących wytycznych, które pomogą służbom konsularnym i straży granicznej w zakresie identyfikacji ofiar handlu ludźmi oraz podkreśla w związku z tym znaczenie wymiany najlepszych praktyk, w szczególności w odniesieniu do przesłuchań na granicach; podkreśla również, że straż graniczna i przybrzeżna musi mieć dostęp do baz danych Europolu;
8. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) do wymiany najlepszych praktyk z państwami trzecimi, po pierwsze w zakresie szkolenia organów policji i

pracowników niosących pomoc, tak aby zrozumieli, jak najlepiej pomagać ofiarom, a po drugie w zakresie stosowania zasady indywidualnej oceny ofiar w celu określenia ich specyficznych potrzeb, rodzaju pomocy i ochrony;

9. wzywa UE i organy ścigania państw członkowskich do wzmocnienia ich potencjału w zakresie dochodzeń finansowych i ścigania osób fizycznych i organizacji przestępczych czerpiących korzyści z handlu ludźmi oraz do stosowania strategii „podążania za pieniędzmi” jako najważniejszej strategii w ramach swojej pracy; podkreśla konieczność zajęcia się kwestią zysków czerpanych z handlu ludźmi oraz fakt, że zyski te mogą zostać wykorzystane do finansowania innych rodzajów groźnej działalności przestępczej, np. terroryzmu, przemytu narkotyków i broni oraz prania pieniędzy; podkreśla, że jednostki analityki finansowej państw członkowskich powinny być bardziej zaangażowane w zwalczanie handlu ludźmi i powinny współpracować w tym zakresie dzięki lepszej wymianie informacji i najlepszych praktyk; uważa w związku z tym, że państwa członkowskie powinny zacieśnić współpracę prowadzącą do zamrażania i konfiskowania mienia osób uczestniczących w handlu ludźmi, ponieważ mógłby to być skuteczny sposób, by przekształcić handel ludźmi z „biznesu o niskim ryzyku i wysokich zyskach” w „biznes o wysokim ryzyku i niskich zyskach”;
10. zwraca się do Komisji Europejskiej, Rady Europejskiej i ESDZ o to, by w negocjacjach z państwami trzecimi dotyczących umów międzynarodowych, umów o readmisji i umów o współpracy kładły nacisk na to, że państwa trzecie muszą skutecznie zwalczać handel ludźmi, skuteczniej ścigać przestępców, którzy w tym procederze uczestniczą, oraz zwiększać ochronę ofiar;
11. wzywa Komisję Europejską do oceny konieczności ewentualnej zmiany uprawnień przyszłej prokuratury europejskiej, aby po jej powołaniu uprawnienia prokuratury obejmowały zwalczanie handlu ludźmi;
12. apeluje do państw członkowskich, by za przestępstwo uznać świadome korzystanie z usług ofiar handlu ludźmi, w tym ofiar handlu do celów prostytucji, wyzyskiwania innych osób do celów prostytucji lub innych form wykorzystywania seksualnego, przymusowej pracy lub służby, w tym żebractwa, niewolnictwa lub praktyk podobnych do niewolnictwa, zniewolenia, wyzyskiwania do celów działalności przestępczej lub pobierania narządów;
13. przypomina, że przemyt migrantów i handel ludźmi są różnymi zjawiskami, a główną różnicą jest fakt, że migranci wyrazili zgodę na przemyt, który kończy się z chwilą ich przybycia do miejsca docelowego, natomiast ofiary handlu ludźmi są wyzyskiwane za pomocą przymusu, wprowadzenia w błąd, znęcania się, bez wyrażenia żadnej zgody; podkreśla, że oba te procedury mogą się krzyżować z powodu ryzyka, że grupy przestępcze szmuglujące uchodźców i migrantów mogą wyzyskiwać ich jako ofiary handlu ludźmi, co się dotyczy zwłaszcza małoletnich bez opieki i kobiet podróżujących samotnie; wzywa właściwe organy państw członkowskich do zwrócenia uwagi na powielanie działań w ramach współpracy ich sił policyjnych, wymiaru sprawiedliwości i organów ścigania;
14. uważa, że nie można mówić o ważnej zgodzie w sytuacji, gdy obywatel państwa trzeciego jest usuwany ze swojego kraju i wwożony do UE (lub gdy obywatel UE jest zabierany do innego państwa członkowskiego) w celu prostytucji, poddawania go innym formom

wykorzystywania seksualnego lub w celu pracy przymusowej;

15. podkreśla znaczenie zasady wzajemnego uznawania zapisanej w art. 82 ust. 1 TFUE; wzywa Komisję, państwa członkowskie i agencje UE do wzmocnienia statusu ofiary handlu ludźmi poprzez pełne wzajemne uznawanie decyzji sądowych i administracyjnych, w tym tych dotyczących środków ochrony ofiar handlu ludźmi, co oznaczałoby, że status ofiary ustalony w jednym państwie członkowskim, przysługiwałby w całej Unii Europejskiej, w związku z czym ofiary (lub stowarzyszenia reprezentujące ofiary) otrzymywałyby wsparcie i pomoc w przypadku nieuznania ich statusu podczas podróży na terytorium Unii;
16. uważa, że status uchodźcy, osoby ubiegającej się o azyl, posiadacza wizy humanitarnej lub osoby wymagającej ochrony międzynarodowej powinien być uznawany za czynnik narażenia w odniesieniu do ofiar handlu ludźmi; wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, by organy ścigania i organy azylowe współpracowały w celu pomocy ofiarom handlu ludźmi potrzebującym ochrony międzynarodowej w złożeniu wniosku o ochronę; potwierdza, że środki wymierzone w handel ludźmi nie powinny zagrażać przestrzeganiu praw ofiar tego handlu, migrantów, uchodźców i osób wymagających ochrony międzynarodowej;
17. zwraca uwagę na niepokojącą kwestię zatrzymań w celu wydalenia, które państwa członkowskie często stosują w sposób systematyczny i z naruszeniem przepisów, podczas gdy środek ten powinien być traktowany jako ostateczność; podkreśla, że stosowanie zatrzymań bardzo często prowadzi do naruszenia praw podstawowych migrantów i osób ubiegających się o azyl; wzywa państwa członkowskie do natychmiastowego zaprzestania zatrzymywania ofiar handlu ludźmi i dzieci; wymaga większej przejrzystości w odniesieniu do obecnej sytuacji w ośrodkach detencyjnych (przez zapewnienie lepszego dostępu dla społeczeństwa obywatelskiego, dziennikarzy i parlamentarzystów); apeluje do państw członkowskich o lepsze i bardziej systematyczne wykorzystywanie istniejących alternatywnych rozwiązań dla przetrzymywania w ośrodkach detencyjnych, przy uwzględnieniu potrzeb grup znajdujących się w szczególnej sytuacji, takich jak ofiary handlu ludźmi;
18. wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia art. 8 dyrektywy 2011/36/UE; przypomina, że ofiarom handlu ludźmi nie powinny grozić sankcje karne ani nie powinny być one obarczane odpowiedzialnością za działalność przestępczą, do uczestnictwa w której byli zmuszani, zwłaszcza w przypadku prostytucji, innych form wykorzystywania seksualnego lub pracy przymusowej;
19. podkreśla, że ofiary handlu ludźmi padają ofiarą przestępstwa i powinny korzystać z ochrony oraz uzyskać pozwolenie na pobyt niezależnie od ich gotowości do współpracy z organami ścigania; uważa za niezwykle istotne, aby po przeprowadzeniu wszechstronnej oceny ryzyka dotyczącej opłacalności powrotu ofiary handlu ludźmi do jej kraju, w pełni uwzględniającej ocenę sytuacji dokonaną przez ofiarę, przyznawano dokument pobytowy tym ofiarom i ich rodzinom, których bezpieczeństwo po powrocie do kraju pochodzenia może nie być gwarantowane; przypomina w tym względzie, że powrót musi zawsze respektować zasadę non-refoulement, zgodnie z obowiązkami państw członkowskich na mocy prawa międzynarodowego; wzywa Komisję do dokonania przeglądu dyrektywy Rady nr 2004/81/WE w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom

państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi; podkreśla, że przegląd taki powinien również zawierać przepisy dotyczące zezwoleń na pobyt, nawet w przypadku braku współpracy z właściwymi organami, oraz zharmonizowany na szczeblu Unii okres refleksji;

20. podkreśla, że ofiary, zwłaszcza pochodzące z państw trzecich, rzadko rozumieją kulturę i język kraju, do którego zostały przemycone; podkreśla, że doświadczają w związku z tym dodatkowego stresu psychologicznego i frustracji;
21. uważa, że rola ofiar handlu ludźmi jako świadków ma zasadnicze znaczenie dla likwidowania sieci przemytniczych oraz ścigania i karania sprawców; podkreśla konieczność zapewnienia skutecznej ochrony ofiar, aby mogły one zeznawać nie narażając się na niebezpieczeństwo; zachęca w związku z tym organy ścigania państw członkowskich do wykorzystania dostępnych rozwiązań technologicznych w celu umożliwienia ofiarom zeznawania z bezpiecznych miejsc;
22. zauważa, że według Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji (IOM) powrót migrantów i uchodźców wiąże się nieodłącznie z zagrożeniem polegającym na tym, że mogą oni ponownie stać się ofiarami handlu ludźmi – zagrożenie to należy zidentyfikować, ocenić i zminimalizować, ponieważ zagrożenie ze strony handlarzy ludźmi często rośnie w sytuacji, gdy ofiary kontaktowały się z organami ścigania lub zeznawały w sądzie¹;
23. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia ofiarom handlu ludźmi oraz członkom ich rodzin dostępu do bezpłatnej pomocy prawnej i doradztwa, w tym w postępowaniach karnych, cywilnych czy migracyjnych; podkreśla potrzebę specjalnego i ukierunkowanego podejścia do handlu ludźmi oraz ochrony grup znajdujących się w trudnej sytuacji, takich jak uchodźcy, osoby niepełnosprawne, Romowie i dzieci, w tym małoletni bez opieki pochodzący z krajów trzecich;
24. przypomina, że handel dziećmi często prowadzi do przypadków nadużyć seksualnych, prostytucji, pracy przymusowej czy pobierania organów do przeszczepów oraz handlu ludźmi i podkreśla, że żadna zgoda na świadczenie pracy lub usług nie powinna być nigdy uznawana za ważną w przypadku dzieci będących ofiarami handlu ludźmi; wyraża zaniepokojenie szacunkami Europolu przedstawionymi w styczniu 2016 r., według których po przybyciu do UE zniknęło co najmniej 10 000 dzieci–uchodźców bez opieki; ubolewa nad faktem, że zagrożone dzieci są często traktowane przez funkcjonariuszy organów ścigania – którzy nie szukają regularnie oznak handlu ludźmi w celu identyfikacji ofiar – jak przestępcy lub migranci o nieuregulowanym statusie;
25. uważa, że w odniesieniu do małoletnich bez opieki niezbędna jest lepsza i bardziej proaktywna identyfikacja dzieci będących ofiarami handlu ludźmi, zwłaszcza na przejściach granicznych i w ośrodkach zatrzymań, jak też ściślejsza współpraca interdyscyplinarna, aby zagwarantować skuteczną ochronę dobra dziecka; uznaje za konieczne wzmocnienie systemów opieki w państwach członkowskich, aby nie dopuścić do tego, by dzieci, które pozostają bez opieki lub odłączyły się od swoich bliskich, wpadły w ręce organizacji trudniących się zorganizowanym handlem ludźmi;

¹ Zob. „Report of Activities on Counter-Trafficking and Assistance to Vulnerable Migrants” („Sprawozdanie z działalności w obszarze zapobiegania handlowi ludźmi i pomocy migrantom wymagającym szczególnej troski”), opracowane przez Międzynarodową Organizację ds. Migracji (IOM), s. 23.

26. przypomina, że na mocy dyrektywy 2011/36/UE „Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu znalezienia trwałego rozwiązania w oparciu o indywidualną ocenę pod kątem najlepszego zabezpieczenia interesu dziecka”; uważa, że trwałe rozwiązanie można znaleźć dzięki zintegrowaniu dziecka z jego społecznością lub ułatwianiu łączenia rodzin, aby umożliwić dziecku dołączenie do swojej rodziny przebywającej w innym państwie członkowskim;
27. zachęca państwa członkowskie do wzmocnienia ochrony i praw ofiar handlu ludźmi przed postępowaniem karnym, w jego trakcie i po jego zakończeniu; uważa, że przy przeprowadzaniu indywidualnej oceny ryzyka w celu zapewnienia odpowiedniej ochrony ofiarom handlu ludźmi państwa członkowskie powinny uwzględniać czynniki zagrożenia, takie jak płeć, ciąża, stan zdrowia, niepełnosprawność, orientacja seksualna, wiek oraz status uchodźczy ofiary, azylanta lub osoby wymagającej ochrony międzynarodowej; wzywa państwa członkowskie do wzmocnienia swojej polityki łączenia rodzin w odniesieniu do ofiar handlu ludźmi, zwłaszcza jeśli jest to wymagane dla zapewnienia im ochrony;
28. przypomina, że przed zawarciem umowy w sprawie liberalizacji reżimu wizowego Komisja ocenia ryzyko, jakie stanowi dane państwo trzecie, zwłaszcza w zakresie nielegalnej imigracji; nalega, że siatki przemytu ludzi mogą również wykorzystywać legalne szlaki migracyjne; apeluje zatem do Komisji o włączenie do kryteriów, jakie należy spełnić w celu zawarcia każdej umowy o liberalizacji reżimu wizowego, skutecznej współpracy ze strony zainteresowanych państw trzecich w zakresie handlu ludźmi;
29. zauważa, że UE potrzebuje wiążącego i obowiązkowego podejścia legislacyjnego do przesiedleń, co stwierdzono w programie Komisji dotyczącym migracji; zwraca uwagę, że przyjęcie ze względów humanitarnych można wykorzystywać jako uzupełnienie przesiedlenia, aby zapewnić ochronę w trybie pilnym, często ochronę tymczasową, najbardziej potrzebującym, np. małoletnim bez opieki, uchodźcom niepełnosprawnym lub osobom wymagającym pilnej ewakuacji medycznej;
30. uważa, że państwa członkowskie powinny opracować systemy ochrony i wsparcia ofiar, aby pomóc im uwolnić się od wykorzystywania, a mogą to czynić wraz z podmiotami społecznymi i edukacyjnymi, zapewniając przede wszystkim odpowiednie warunki mieszkalne, co nie powinno być uwarunkowane posiadaniem statusu rezydenta danego państwa, lecz także zapewniając doradztwo i informacje, wsparcie socjalne, edukacyjne i zawodowe, programy reintegracji, opiekę terapeutyczną i psychologiczną;
31. wzywa państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi na grupy szczególnie narażone na przymusowe żebractwo, takie jak Romowie, oraz do uwzględnienia tego na szczeblu krajowym w strategiach integracji Romów;
32. podkreśla, że dzieci i osoby niepełnosprawne powinny być uważane za wrażliwe ofiary handlu ludźmi; podkreśla, że ofiary handlu ludźmi mogą stać się niepełnosprawne z powodu wykorzystywania ich przez handlarzy, natomiast osoba niepełnosprawna może paść ofiarą handlarza ludźmi z powodu tej niepełnosprawności;
33. uznaje znaczenie i rolę technologii informacyjnych i komunikacyjnych w handlu ludźmi oraz fakt, że choć technologia jest wykorzystywana w celu ułatwiania rekrutacji i

wykorzystywania ofiar, może być również narzędziem zapobiegania handlowi ludźmi; uważa, że więcej badań powinno koncentrować się na roli technologii informacyjno-komunikacyjnych w odniesieniu do handlu ludźmi;

34. wzywa Komisję, by oceniła wykorzystywanie internetu w ramach handlu ludźmi, zwłaszcza jeśli chodzi o wykorzystywanie seksualne w internecie; apeluje do Europolu o wzmocnienie walki z handlem ludźmi przez internet w ramach unijnej jednostki ds. zgłaszania podejrzanych treści w internecie (EU URI), aby wykrywać, zgłaszać i usuwać internetowe materiały dotyczące handlu ludźmi;
35. zwraca się do Komisji, aby dostosowała swoją współpracę z państwami trzecimi, uwzględniając w niej nową kwestię rozwoju handlu ludźmi z wykorzystaniem internetu; wzywa Komisję i Europol do rozważenie możliwości współpracy między organami europejskimi zwalczającymi cyberprzestępczość (zwłaszcza w ramach Europolu) a takimi organami w państwach trzecich; zwraca się do Komisji o rozważenie również wszelkiej przydatnej współpracy z dostawcami usług internetowych, aby wykrywać i zwalczać treści związane z handlem ludźmi w internecie; zwraca się do Komisji o należyte informowanie Parlamentu;
36. wzywa UE i państwa członkowskie do kontynuowania walki z handlem ludźmi, który to proceder jest poważnym naruszeniem praw człowieka, jako priorytetu w stosunkach zewnętrznych i dialogu z państwami trzecimi;
37. podkreśla potrzebę promowania pełnej ratyfikacji i pełnego wdrożenia Konwencji Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi w stosunkach zewnętrznych UE;
38. podkreśla, że wymuszone małżeństwo może być postrzegane jako rodzaj handlu ludźmi, jeżeli zawiera element wyzysku ofiary, i wzywa wszystkie państwa członkowskie do uwzględnienia takiego wymiaru w swoich definicjach handlu ludźmi; podkreśla, że wyzysk może być seksualny (gwałt małżeński, zmuszanie do prostytucji i pornografii) lub ekonomiczny (praca domowa i zmuszanie do żebractwa) oraz że wymuszone małżeństwo może być ostatecznym celem handlu ludźmi (sprzedaż ofiary jako żony lub zawarcie małżeństwa pod przymusem); przypomina, że wymuszone małżeństwo może mieć charakter transnarodowy; wzywa zatem państwa członkowskie do dopilnowania, by krajowe organy odpowiedzialne za migrację były odpowiednio szkolone w kwestiach małżeństwa przymusowego wpisującego się w kontekst handlu ludźmi; apeluje ponadto do Komisji, aby wzmocniła wymianę dobrych praktyk w tym zakresie;
39. zauważa, że rozwija się nowy rodzaj handlu ludźmi – dla okupu z zastosowaniem brutalnych tortur; zauważa, że ta nowa forma traktowania ludzi jak towar cechuje się wymuszeniami, biciem i gwałtami w celu zmuszania rodzin i krewnych mieszkających w UE i poza nią do spłacania długów;
40. wzywa UE i państwa członkowskie do uznania handlu ludźmi dla okupu z zastosowaniem tortur za rodzaj handlu ludźmi; uważa, że osoby poważnie pokrzywdzone wskutek tego proceduru powinny być uznawane za ofiary karalnego proceduru handlu ludźmi i powinny otrzymywać ochronę, opiekę i wsparcie¹;

¹ Ten nowy rodzaj handlu ludźmi został już wspomniany w rezolucji PE z dnia 10 marca 2016 r. w sprawie

41. uważa, że bezpieczne i legalne sposoby wjazdu do UE pozwoliłyby zmniejszyć narażenie potencjalnych ofiar i ograniczyć handel ludźmi;
42. przypomina, że na mocy dyrektywy 2011/36/UE państwa członkowskie powinny zachęcać do pracy w tej dziedzinie organizacje społeczeństwa obywatelskiego i ściśle z nimi współpracować, w szczególności w zakresie inicjowania strategii działania, w zakresie kampanii informacyjnych i uświadamiających, programów badawczych i edukacyjnych, szkoleń oraz monitorowania i oceny wpływu środków przeciwdziałających handlowi ludźmi; wskazuje ponadto, że organizacje pozarządowe powinny również pomagać w zakresie wczesnej identyfikacji ofiar oraz niesienia im pomocy i wsparcia; podkreśla, że państwa członkowskie powinny dopilnować, by organizacje pozarządowe były chronione przed odwetem, groźbami i zastraszaniem, tym bardziej, że nie podlegają one ściganiu pomagając ofiarom handlu ludźmi, których sytuacja jest nieuregulowana;
43. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia ukierunkowanych i odpowiednich środków zapobiegawczych, takich jak działania edukacyjne i szkolenia, kampanie uświadamiające i programy badań naukowych, aby ograniczyć stopień narażenia na zostanie ofiarą handlu ludźmi; wzywa państwa członkowskie do edukowania swoich obywateli – za pomocą kampanii informacyjnych – na temat handlu ludźmi i identyfikacji ofiar, w tym do upowszechniania wiedzy o skutkach i konsekwencjach „turystyki seksualnej” i wykorzystywania wielu kobiet i dzieci w trudnej sytuacji, które podejmując stosunki seksualne, aby przeżyć, służą rozwojowi turystyki seksualnej;
44. z zadowoleniem przyjmuje działania Europolu, zwłaszcza w ramach Focal Point Twins, mające na celu wykrywanie osób, które udają się do państw trzecich z zamiarem niegodziwego traktowania dzieci; wzywa państwa członkowskie do współpracy z Europolem poprzez zapewnianie systematycznej i szybkiej wymiany danych;
45. zaleca społeczności międzynarodowej, by – w celu zmniejszenia skali narażenia ofiar na działania handlarzy ludźmi i innych siatek przestępczych – zwracały szczególną uwagę na problem handlu ludźmi w sytuacjach kryzysowych, takich jak katastrofy ekologiczne i konflikty zbrojne, oraz w krajach, gdzie dochodzi do rażących naruszeń praw człowieka, i sytuacjach, kiedy ludzie muszą opuścić kraj, ponieważ nie mają innego wyboru;
46. wzywa państwa członkowskie do ustanowienia lepszych systemów monitorowania działalności prywatnych agencji pośrednictwa pracy, które wysyłają obywateli państw trzecich do UE w celu podjęcia pracy;
47. wzywa UE i państwa członkowskie do współpracy z sektorem prywatnym i wszystkimi odnośnymi podmiotami, aby zapobiegać handlowi ludźmi na całej długości łańcucha dostaw, przy uwzględnieniu w szczególności problemu pracy dzieci; podkreśla w związku z tym potrzebę skutecznego i niezwłocznego ustanowienia europejskiej koalicji przedsiębiorców przeciwko handlowi ludźmi, zaproponowanej w strategii UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi na lata 2012–2016.

sytuacji w Erytrei;

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI OPINIODAWCZEJ

Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Martina Anderson, Malin Björk, Michał Boni, Ignazio Corrao, Agustín Díaz de Mera García Consuegra, Laura Ferrara, Monika Flašíková Beňová, Lorenzo Fontana, Ana Gomes, Nathalie Griesbeck, Sylvie Guillaume, Jussi Halla-aho, Monika Hohlmeier, Filiz Hyusmenova, Iliana Iotova, Eva Joly, Sylvia-Yvonne Kaufmann, Barbara Kudrycka, Marju Lauristin, Monica Macovei, Roberta Metsola, Claude Moraes, József Nagy, Soraya Post, Judith Sargentini, Birgit Sippel, Branislav Škripek, Traian Ungureanu, Bodil Valero, Marie-Christine Vergiat, Beatrix von Storch, Tomáš Zdechovský
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Hugues Bayet, Carlos Coelho, Anna Maria Corazza Bildt, Iratxe García Pérez, Anna Hedh, Marek Jurek, Ska Keller, Miltiadis Kyrkos, Gilles Lebreton, Jeroen Lenaers, Angelika Mlinar, Morten Helveg Petersen, Salvatore Domenico Pogliese, Barbara Spinelli, Axel Voss
Zastępcy (art. 200 ust. 2) obecni podczas głosowania końcowego	Beatriz Becerra Basterrechea, Eugen Freund, Jean-François Jalkh, Peter Lundgren